

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124201442
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5124201442.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Renáty Krajčiovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 851 02 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. C. XXXX, XXX XX C. D. C., o zaplatenie sumy 1.485,21 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 9Csp/4/2024-111 zo dňa 3. októbra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 9Csp/4/2024-111 zo dňa 3. októbra 2024 vo výrokoch II. a III. potvrdzuje.

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania
n e p r i z n á v a .

Vo zvyšnej časti, t. j. vo výroku I., zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 9Csp/4/2024-111 zo dňa 3. októbra 2024 nedotknutý.

odôvodnenie:

- Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.318,13 eur zastavil (výrok I.). Nadväzne žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal (výrok III.)
- V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 31.01.2024 v spojení s jej doplnením, doručeným súdu dňa 14.08.2024, domáhal zaplatenia sumy 1.485,21 eur s príslušenstvom. Súčasne si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.
- Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že dňa 27.10.2015 právny predchodca žalobcu (CETELEM SLOVENSKO a. s., so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783) ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom – spotrebiteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Obchodná spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a. s. v tomto právnom vzťahu vystupovala ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a veriteľa podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a žalovaný, ktorý bol v zmluve identifikovaný menom, priezviskom, rodným číslom, dátumom narodenia a bydliskom, bol fyzickou osobou – nepodnikateľom. Súčasne žalobca v spore ani netvrdil, že by žalovaný pri uzatváraní uvedenej zmluvy konal v rámci výkonu svojho povolania alebo podnikania. Žalovaný sám potvrdil, že peniaze použil pre potreby domácnosti, a preto spĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010

Z. z. a § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy. Právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a zmluvou o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 27.10.2015 preto okresný súd vyhodnotil ako spotrebiteľský, podliehajúci nielen právnej úprave obsiahnutej v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale aj právnej úpravy obsiahnutej v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je súčasne regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

4. Dňa 21.06.2023 žalobca uzatvoril s obchodnou spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, konajúcou prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočkou zahraničnej banky ako právnym nástupcom obchodnej spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a. s. zmluvu o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov, predmetom ktorej bola aj pohľadávka voči žalovanému zo zmluvy zo dňa 27.10.2015 vo výške istiny 1.839,13 eur, riadneho úroku do zosplatnenia v sume 169,38 eur, poistenia do zosplatnenia v sume 36,70 eur a pokuty vo výške 40,00 eur.

5. S prihliadnutím na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 27.10.2015 konajúci súd žalobcom uplatnený nárok, (ktorý zostal po čiastočnom späťvzati žaloby predmetom sporu), podrobil súdnemu prieskumu a zaoberal sa aj aktívnou legitímáciou žalobcu v konaní.

6. Predmetnou zmluvou zo dňa 27.10.2015, jej časťou 2, ktorou obchodná spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a. s. a žalovaný uzatvorili zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb, sa obchodná spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a. s. zaviazala poskytnúť žalovanému revolvingový úver s dojednaným úverovým rámcom vo výške 600,00 eur a žalovanému ako dlžníkovi vznikla povinnosť poskytnutý úver splácať v mesačných splátkach vo výške minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok sumy 300,00 eur, so splatnosťou mesačnej splátky v 10. deň v mesiaci. Splnenie záväzku obchodnou spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO a. s. poskytnúť žalovanému úver vo výške dojednaného úverového rámca v konaní nebolo sporným. Žalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že finančné prostriedky čerpal a tieto použil pre potreby rodiny, ako aj to, že porušil svoju povinnosť poskytnutý úver splácať v dojednaných mesačných splátkach a termínoch. Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb bola uzatvorená na dobu neurčitú a v časti 3, bod 3.1., písm. a) zmluvy si obchodná spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a. s. a žalovaný pre prípad, ak žalovaný nebude riadne a včas poskytnutý revolvingový úver splácať, dohodli právo spoločnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť revolvingového úveru.

7. Vzhľadom na to, že zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb zo dňa 27.10.2015 bola uzatvorená na dobu neurčitú, žalobcu v tomto spore zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, platné zosplatnenie predmetného spotrebiteľského úveru. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že žalobca v tomto konaní nepreukázal platné zosplatnenie revolvingového úveru poskytnutého žalovanému na základe zmluvy zo dňa 27.10.2015. Hoc Občiansky zákonník expressis verbis neuvádza, čo má byť obsahom upozornenia na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, tento obsah možno nepochybné vyabstrahovať z podmienok, ktoré musia byť pre realizáciu práva veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru splnené. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možnosť realizácie práva veriteľa predčasne zosplatiť úver, ako už bolo uvedené vyššie, podmieňuje uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Preto je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná, čomu zodpovedá povinnosť viesť ju i konkretizovať. Neexistuje žiadny racionálny dôvod, aby tento dôležitý údaj, podstatný pre posúdenie splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, tiež podstatný aj pre posúdenie otázky premičania v nadväznosti na § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s § 100, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, nebol obsiahnutý už v samotnom upozornení na možnosť predčasného zosplatnenia. Podľa názoru konajúceho súdu požiadavke určitosti zodpovedá konkrétnosť a jasnosť a nie je úlohou spotrebiteľa si takýto podstatný údaj z niečoho alebo podľa niečoho vyvodzovať. Pre určitosť právneho úkonu zosplatnenia úveru preto nepostačuje, ak údaj o tom, ktorá konkrétna splátka predčasnú splatnosť vyvolala, možno vyvodiť z § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V súdenom prípade z listu obchodnej spoločnosti BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky ako právneho nástupcu obchodnej spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a. s. zo dňa 01.02.2022 označeného ako „Výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru“ takáto informácia o omeškanej splátke, vo vzťahu k nezaplateniu ktorej žalovaného upozornila na možnosť mimoriadneho zosplatnenia úveru a požadovania zaplatenia úveru jednorazovo, ak omeškaná splátka nebude v určenej

lehote uhradená, nevyplýva. Súčasne tento údaj nevyplýva ani z listu zo dňa 30.03.2022 označeného ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 42746444511100, Predžalobná výzva.“ Z dôvodu absencie konkretizácie splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru zo zmluvy zo dňa 27.10.2015 nebolo nadväzne možné posúdiť ani splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Okresný súd preto právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 27.10.2015 listom zo dňa 30.03.2022 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 42746444511100, Predžalobná výzva“ vyhodnotil podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu jeho neurčitosti ako neplatný právny úkon. Keďže takýto neplatný právny úkon nevyvoláva žiadne právne účinky obchodnej spoločnosti BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, konajúcej prostredníctvom pobočky zahraničnej banky, ako právneho nástupcovia obchodnej spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a. s. nevzniklo ani právo požadovať naraz zaplatenie celého nesplateného zostatku revolvingového úveru zo zmluvy zo dňa 27.10.2015.

8. Nadväzne neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru zakladá v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2023 medzi BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, konajúcou prostredníctvom pobočky zahraničnej banky ako postupcom a súčasne veriteľom zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 27.10.2015 a žalobcom ako postupníkom v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému, a tým aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ktoré viedlo súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 257 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Konštatoval, že žalobca v spore zobral podanú žalobu v časti istiny uplatňovaného zostatku úveru v sume 1.279,13 eur, neuhradeného poistenia v sume 36,70 eur a prísľušenstva pozostávajúceho z vyčíslených úrokov v sume 169,38 eur a úrokov vo výške 832,92 eur späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť pre správanie sa žalovaného a úhradu týchto súm žalovaným. Žalovaný úhradou týchto súm procesne zaviniť zastavenie konania, čo analogicky možno hodnotiť ako úspech žalobcu. Neúspech žalobcu bol iba v nepatrnej výške nepriznaných vyčíslených zmluvných úrokov v sume 112,68 eur a vyčíslených úrokov z omeškania v sume 164,84 eur. Žalobcovi by preto v súlade s § 255 ods. 1 CSP prináležal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. V okolnostiach daného sporu, kedy súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že u žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia, konajúci súd však vyhodnotila ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

10. Proti výrokom II. a III. rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie; alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a tiež, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP].

12. Odvolateľ nesúhlasil s názorom okresného súdu, že výzva jeho právneho predchodcu – postupcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka adresovaná žalovanému, nespĺňa náležitosti kvalifikovanej výzvy z dôvodu absencie špecifikácie splátky, s ktorou bol žalovaný v omeškaní so splácaním úveru. V konaní bolo totiž riadne preukázané, že možnosť zosplatenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá. Žalovaný bol preukázateľne v omeškaní so zaplatením splátok aspoň 3 mesiace, a súčasne bolo preukázané, že postupca listom zo dňa 01.02.2022 upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Ak teda postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 30.03.2022 – toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. uznesenie sp. zn. 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022, sp. zn. 7Cdo/26/2023 zo dňa 29.11.2023, sp. zn. 6Cdo/87/2023 zo dňa 31.05.2023 a sp. zn. 1Cdo/148/2022 zo dňa 12.07.2023) pre nezaplatenie splátky

splatnej dňa 25.10.2019 (t. j. splátky, ktorá vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu 3 mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený podaním zo dňa 01.02.2022. Špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu, kde bola prihladnuc na vyššie označené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR navyše nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky – a teda veriteľ si nemôže „vybrať“, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo už uplatňuje. Takáto náležitosť listín nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, a preto ju nie je možné od veriteľa požadovať, keďže veriteľ svojím postupom neporušil žiadne zákonné ustanovenie, nemôže byť žalobca zo strany súdu sankcionovaný pri domáhaní sa svojho práva na zaplatenie dlžnej sumy voči žalovanému, dokonca pod sankciou neplatnosti uvedeného úkonu. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na identické závery odvolacích súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave v uznesení sp. zn. 5CoCsp/12/2023 zo dňa 30.08.2024, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26CoCsp/1/2023 zo dňa 11.01.2024, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/39/2022 zo dňa 31.08.2023, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/1/2022 zo dňa 30.03.2023. Žalobca zhodne s ich argumentáciou zastáva právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v predmetných písomnostiach, konkrétne ktorá splátka je považovaná za omeškanú, resp. ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Uvedené sa nedá ani len vyvodiť jazykovým a gramatickým výkladom. Je teda zrejme, že okresný súd si výklad vyššie uvedených zákonných ustanovení poňal až veľmi extenzívne a prakticky ich novelizoval, čo však nepatrí do jeho právomoci (pozri napr. nález Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 796/2016-65 zo dňa 22.06.2017).

13. Súčasne žalobca poukázal na aktuálnu novelizáciu ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka účinného od 01.11.2024, konkrétne text ust. § 53 ods. 9 a § 53 ods. 10, keď aj z dôvodovej správy k tejto novelizácii nevyplýva pre veriteľa žiadna taká povinnosť, ako to uzavrel okresný súd v napadnutom rozhodnutí. Aj podľa aktuálnej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný vo výzve upozorniť spotrebiteľa na následok zosplatenia a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní – obligatórnou náležitosťou takejto výzvy, dokonca pod sankciou neurčitosti, teda ani po účinnosti novelizácie nebude špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatiť, resp. pre ktorú úver zosplatiť.

14. Ďalej odvolateľ dodal, že predpokladom určitosti právneho úkonu je označenie jeho predmetu takým spôsobom, aby ho bolo možné nezameniteľne rozpoznať od iných predmetov. To znamená, že prejav vôle je neurčitý len v tých prípadoch, pokiaľ je neistý jeho obsah, t. j. keď sa konajúcemu súdu nepodarilo obsah vôle jednoznačným spôsobom stanoviť. Z obsahu úkonov postupcu je však celkom zrejmy úmysel veriteľa, t. j. upozornenie dlžníka v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, že dlžník je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiacov, je z neho zrejma aj celková výška jeho omeškania a rovnako upozornenie

na to, že v prípade, ak dlžník omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Rovnako z obsahu zosplatenia je zrejma vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinností na strane dlžníka – nedodržania jeho platobnej disciplíny. Z obsahu týchto úkonov je teda bez akýchkoľvek pochybností zrejma vôľa konajúcej osoby, čo vylučuje možné právne posúdenie uvedených právnych úkonov ako neurčitých. Pripustiť výklad okresného súdu, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a rovnako aj v samotnom zosplatení nemôže v žiadnom ohľade obstať, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia nepriniesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu. Naopak – spotrebiteľ by sa paradoxne mohol dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by veriteľ uviedol vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka akúkoľvek omeškanú splátku, nakoľko by spotrebiteľ mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplateniu – čo by však nemohlo nastať, nakoľko pri úhrade len tejto splátky by podmienky podľa § 59 ods. 3 Občianskeho zákonníka zostali zachované (spotrebiteľ by bol naďalej v omeškaní so splácaním dlhu po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, keďže zvyšné splátky neuhradil, a zároveň bol upozornený na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti).

15. Z uvedeného vyplýva, že zo strany veriteľa nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno súhlasiť ani so závermi okresného súdu ohľadom toho, že by uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka bolo neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho je nesprávny

aj následný právny záver konajúceho súdu o neplatnosti zosplatnenia, a tým aj neplatnosti postúpenia pohľadávky.

16. Odvolateľ tiež konštatoval, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL.ÚS 36/95, IV.ÚS 108/2010), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95 a II.ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

17. Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

18. Ďalšie podania strán sporu neboli v štádiu odvolacieho konania produkované.

19. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie vo veci samej, t. j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby a tiež v závislom výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

20. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu vo výroku II. zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

21. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

22. Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

23. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotno-

právnom vzťahu (niekedy aj v procesno-právnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitimácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/214/2011 zo dňa 18.01.2012).

24. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu (18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

25. Žalobca vo svojom oprávnenom prostriedku tvrdí, že pri zosplatnení predmetného spotrebiteľského úveru postupca (jeho právny predchodca – BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, konajúcou prostredníctvom pobočky zahraničnej banky) postupoval v zmysle zákona. Poukazuje pritom na svoju korešpondenciu postupcu adresovanú žalovanému – „Výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky úveru zo dňa 01.02.2023“ a „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 427464444511100 predžalobná výzva,“ ktoré podľa jeho názoru obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom, a preto sa nemôže jednať o neplatný právny úkon. Súčasne akcentuje, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétnu splátku, ktorá mimoriadnu splatnosť vyvolala. Okresný súd však ani len nekonštatoval, že povinnosť označiť (prioritne) vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka splátku, pre ktorú môže byť vyhlásená mimoriadna splatnosť (celého) úveru, je výslovne legislatívne zadefinovaná. Ak by tomu tak bolo a veriteľ by túto povinnosť nesplnil, zosplatnenie by bolo neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom, prípadne pre jeho obchádzanie podľa § 39 Občianskeho zákonníka a nie pre neurčitosť právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

25. Zároveň tvrdenie, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala, rozhodne neznamená žalobcom (minimálne) nepriamo podsúvanú tézu, že ak veriteľ vyhlási, že pri zosplatnení postupoval podľa príslušných zákonných ustanovení, tak bez ďalšieho je takéto zosplatnenie platné.

26. Žalobca vo svojej žalobe vymedzil skutkový stav rešpektujúci zákonné požiadavky platného zosplatnenia úveru, keď v takom prípade povinnosťou veriteľa (žalobcu) bolo/je v rámci procesu zosplatnenia vymedziť splátku, pre ktorú dochádza/môže dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Až následne je totiž možné zo strany súdu vyhodnotiť, či podmienky (osobitne časové súvislosti) obsiahnuté v hypotézach príslušných právnych noriem boli veriteľom dodržané. Netreba pritom opomínať fakt, že účelom ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je – okrem iného – aj poskytnutie možnosti spotrebiteľovi odvrátiť dôsledok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, a to zaplatením splátky, pre ktorú k takémuto mimoriadnemu úkonu zo strany veriteľa má/môže dôjsť. Okolnosť náležitého zadefinovania konkrétnej splátky je relevantná tiež z hľadiska využitia predmetného oprávnenia veriteľa, ktorý je podľa § 565 Občianskeho zákonníka časovo ohraničené/limitované, do splatnosti najbližšej splátky. Napokon vymedzenie „zročnosti nesplnenej splátky“ je významné taktiež vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka (v spojení so závermi súvisiacej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR R 29/2023).

27. Na základe rozoberaného je nutné vysloviť, že ak upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevymedzuje splátku, ktorej nezaplatenie je určujúce pre využitie oprávnenia zosplatiť úver, nie je možný iný záver, než konštatovanie neplatnosti daného právneho úkonu pre jeho neurčitost'. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca v odvolaní len tvrdí, že jeho právny predchodca v pozícii veriteľa zaslal žalovanému list zo dňa 01.02.2022 označený ako „Výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru“ a list zo dňa 30.03.2022 označený ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“, ktoré podľa jeho názoru obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom, a preto sa nemôže jednať o neplatný právny úkon. Zároveň namieta, že nie je zrejmé, na základe akého právneho ustanovenia alebo výkladu prvoinštančný súd od neho požaduje, aby vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nad rámec zákona uvádzal i dodatočnú náležitosť, a to konkrétnu nezaplatenú splátku, pre ktorú má veriteľ v úmysle vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalobca vo svojom oprávnom prostriedku teda vôbec nespochybňuje, že písomnosť ním označená ako „Výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru zo dňa 01.02.2022“ neobsahuje označenie splátky, v dôsledku omeškania so zaplatením ktorej môže dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Keďže výklad právneho úkonu nemôže dopĺňať právny úkon, nie je opodstatnené ani žalobcove dovolávanie sa preferencie platnosti právnych úkonov pred záverom o ich neplatnosti.

28. Na uvedenom závere odvolacieho súdu nemení nič ani to, že v rozhodovacej činnosti niektorých odvolacích súdov (ktorú nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP, ktorého deficitu si je nepochybne vedomý aj žalobca, keď súčasne tieto rozhodnutia nemožno zároveň v posudzovanej veci považovať za záväzné v zmysle § 193 CSP eventuálne § 455 CSP) a na ktorú poukazoval žalobca v odvolaní, bol vyslovený opačný právny názor, ako zaujal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie svoj právny názor riadne odôvodnil a skutočnosť, že v otázke platnosti právneho úkonu právneho predchodcu žalobcu, ktorým si tento voči žalovanému uplatnil právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka (vyhlásil predčasnú splatnosť úveru), nedospel k rovnakým právnym záverom, ako dospeli iné odvolacie súdy v rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalobca, nie je porušením práva žalobcu na spravodlivý proces. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v uvedenej ťažiskovej právnej otázke posudzovanej veci nie je rozhodovacia činnosť odvolacích súdov ustálená, keďže existuje množstvo rozhodnutí, v ktorých odvolacie súdy vyjadrili opačný právny názor, ako bol prezentovaný v rozhodnutiach, na ktoré poukazoval žalobca (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoCsp/14/2023 zo dňa 29.06.2023, sp. zn. 7CoCsp/1/2022 zo dňa 23.02.2022, sp. zn. 8CoCsp/12/2024 zo dňa 30.05.2024, sp. zn. 9CoCsp/12/2024 zo dňa 30.04.2024, sp. zn. 11CoCsp/9/2024 zo dňa 30.04.2024). Za ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP) nemožno považovať žalobcom akcentované a zatiaľ ojedinelé rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024. Odvolací súd primárne poukazuje na to, že v označenom rozhodnutí Najvyšší súd SR posudzoval ťažiskovo otázku začiatku plynutia premlčacej doby v zmysle ust. § 103 Občianskeho zákonníka. Iba okrajovo sa vyjadril k otázke náležitosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k negatívnemu záveru, ktorý založil len na prostom konštatovaní, že povinnosť označiť vo vyhlásení predčasnej splatnosti (zosplatení) konkrétnu splátku zákon veriteľovi neukladá a že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ust. § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia tri mesiace po splatnosti. Z uvedeného možno vyvodiť, že Najvyšší súd SR sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti právneho úkonu, t.j. vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd SR navyše v uvedenom rozhodnutí nijako neposudzoval otázku náležitosti zosplateniu obligatórne predchádzajúceho právneho úkonu veriteľa, a to výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, na ktoré žalobca odkazoval, sa bezprostredne nastolenej právnej problematiky netýkajú. Žalobcom označené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa totiž týkajú začiatku plynutia premlčacej doby v prípade zosplateného spotrebiteľského úveru (čo nie je daný prípad), ale nijakým spôsobom tieto rozhodnutia dovolacieho súdu nereflektujú na problematiku obsahových náležitostí predmetných notifikácií a s tým súvisiaceho posúdenia platnosti zosplatenia spotrebiteľského úveru.

29. Na podporu svojej argumentácie však odvolací súd poukazuje na právny názor aktuálne vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13. februára 2025, z ktorého vyplýva, že bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia zákonom splnených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich k zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

30. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že „Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 30.03.2022 nemohlo dôjsť k platnému zosplateniu spotrebiteľského úveru. Nadväzne ani postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu (postupcom) na žalobcu nemôže byť platné pre rozpor s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca preto v tomto spore nie je aktívne legitimovaný a preto nemôže byť v tomto spore úspešný. Práve preto sa odvolací súd z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalobcu prezentovanými v jeho opravnom prostriedku, keďže tieto už neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie v merite veci.

31. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, t.j. vo výroku II., ako vecne správny potvrdil. Súčasne odvolací súd potvrdil aj odvolaním nenapadnutý, závislý výrok III. napadnutého rozsudku o trovách konania, ktorý zodpovedá zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným a procesnej situácii popísanej vyššie.

32. Vo zvyšnej časti, (t. j. vo výroku I. o čiastočnom zastavení konania pre sumu 2.318,13 eur), nenapadnutom odvolaním, zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane v tomto štádiu konania nepriznal nárok na ich náhradu.

34. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé, až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

35. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).